

Fremskridtspartiets dagsorden er jo heller ikke en meget konfliktsøgende tekst, ikke noget, hvor man kunne have de store vanskeligheder med at sige jae og joe. Men som hr. Erhard Jakobsen gav udtryk for, så er problemet med dagsordener jo de efterfølgende fortolkninger af dem, og at de alligevel ikke har nogen retskraft ud over det, som måtte blive indholdet i aftaler eller måtte blive skrevet ind i love. Derfor er jeg enig med dem, der har sagt, at det ikke er så megen nytte til at vedtage en dagsorden her i dag.

Om debatten vil jeg så i øvrigt søge at komme med nogle få bemærkninger.

Det er jo – det er til hr. Søvnald – sådan, at efter de meget stramme budgetter, amter og kommuner var underlagt i en årrække, som hr. Søvnald rigtigt påpegede det, så har der været en forståelig ophobning af behov. Der har også både i 1993, 1994 og i det år, vi er inde i, 1995, været udfoldet meget store bestræbelser for at rette op dér, hvor der var ventetider og servicemangler. Det har givet sig udtryk i, at den kommunale økonomi er vokset i en takt, vi ikke har set nær så stor i de foregående år.

Derfor er der også af den grund baggrund for at forhandle en lavere stigningstakt i den kommunale økonomi fra 1995 til 1996, end vi har oplevet i de umiddelbart foregående år. Min opfattelse er, at med en fornuftig prioritering, med en udnyttelse af ressourcerne, som man jo hele tiden kan gøre bedre – jævnfør også medarbejdernes melding i den interviewundersøgelse, der lige er offentliggjort – og med en vis forøgelse af økonomien, som regeringen også er indforstået med, vil det kunne lade sig gøre at imødekomme de ønsker om forbedringer, som der har været talt for af mange i dag.

Det er måske også værd at bemærke, at når man stadig væk, til trods for at kommunerne og amterne har gjort meget mere de sidste par år og har løst flere opgaver, føler, at der er servicemangler rundt omkring, så har det sammenhæng med flere ting. Det har sammenhæng med, at det har været svært her i overgangsfasen omkring arbejdsmarkedsreformen at få udfyldt jobkvoterne for de langtidsledige. Den samlede offentlige beskæftigelse er faldet momentant. Det har ikke været nogen politisk villet udvikling, men det har været et resultat af de vanskeligheder eller de modstridende bevægelser, der har været i håndteringen af at få beskæftiget de langtidsledige.

Jeg håber meget, at de ændringer, vi gennemførte i efteråret i forbindelse med finanslovforliget omkring det, man kalder delperiode 2 – hvordan de, der har været ledige i over fire år, kan sættes i gang – vil løse det her problem, og at det i 1996 også vil blive oplevet som et bidrag til at forbedre serviceniveauet ude i kommunerne, fordi det i forhold til det, vi har oplevet i 1994 og 1995, vil løfte den samlede bemanning op til det niveau, vi hele tiden har sigtet efter.

Jeg skal så for en ordens skyld i forhold til det, som fru Else Winther Andersen sagde om modstridende meldinger fra regeringen, sige, at der vist er nogle misforståelser her, som man let kan komme til at gøre sig skyldig i ved en overfladisk læsning af B.T. Jeg så, at netop B.T. havde en lang leder forleden dag, der forklarede, at det, arbejdsministeren havde sagt om gradvis forvandling af svingdørsjob for de langtidsledige til faste stillinger, var i modstrid med, hvad andre ministre og regeringen som sådan havde meldt. Det er en misforståelse. Det, arbejdsministeren sagde, var i et og alt i sin tankegang i overensstemmelse med det, der også er indeholdt allerede i regeringens langtidsprogram »Ny kurs mod bedre tider« fra foråret 1993. Vi tog et skridt i den retning i finanslovaftalen i år, hvor vi flyttede en del af arbejdsmarkedsrammen over til – med Venstres og De Konservatives medvirken naturligvis, og det er jeg glad for – at støtte en forøgelse af det faste mandskab i ældreomsorgen.

Det var et første skridt i en proces, som vi i regeringen meget gerne vil fortsætte. Jeg betragter i øvrigt også ændringerne i ordningen for de langtidsledige, hvor vi nu giver dem mulighed for at komme ind i et job på praktisk taget fuld tid i en længere periode, et, to, tre år, som en tilnærmelse til det princip, at det skal være en mere varig beskæftigelse. Det vil være mere nyttigt i retning af at forbedre det kommunale serviceniveau end ved at beskæftige folk, man kun har kort tid. Det vil også være væsentlig mere nyttigt for den enkelte i retning af at få en fast forankring igen på arbejdsmarkedet – altså et godt resultat i øvrigt af det finanslovforlig, regeringen, Venstre og De Konservative indgik i efteråret, og bestemt et skridt, som i virkeligheden går nøjagtig i den retning, som arbejdsministeren talte for i sine udtalelser forleden dag.

Så der er såmænd meget god sammenhæng, og det er godt, at Venstre og De Konservative medvirker på nogle strækninger til at hidføre denne sammenhæng. Vi forudsætter jo ikke, at